

[Sigsgaard.]

deres egne sundhedsinteresser, eller hvad det nu kan være. Hvis ikke regeringen sørger for stor fortjeneste til selskaberne, så strejker de bare, eller de flytter. Men det behøver de sjældent gøre, for de skiftende regeringer ved udmærket godt, at det kan kapitalen gøre; og derfor behøver firmaerne i det højeste at true med det.

Regeringerne sørger altså for store fortjenester til selskaberne, for ellers går det skidt for regeringerne; de er afhængige af disse selskabers investeringer og dispositioner. Så må man altså lade lønmodtagerne og i høj grad også de små erhvervsdrivende og andre svagere stillede grupper i befolkningen betale gildet. Det er den enkle årsag til, at nogle har stor magt i vort samfund, medens andre næsten ingen magt har, at nogle kan leve et luksusliv, medens andre har svært ved at få det til at løbe rundt, at nogle kan bygge sig pragtvillaer, medens andre nu i generationer har levet i slumkvartererne. Det er spørgsmålet om magten, og det vil igen sige pengene, ejendomsretten til produktionsmidlerne, der er forklaringen på, at vi har de forhold, og det er det, der er forklaringen på, at regeringens politik set fra et almindeligt synspunkt er gået så skævt, som den er, at tidligere regeringers politik også er gået skævt, og at man i dag kan finde ud af, at der til trods for al mulig lovgivning ikke i de sidste 50 år er sket en omfordeling af indkomsterne mellem de forskellige indkomstgrupper. Afstanden mellem fattig og rig er lige stor, eller den er måske endda større i dag, end den var tidligere. I Sverige er der gennemført en undersøgelse, der tyder på, at den er større. Hvis der for alvor skal laves om på det, vil det altså være nødvendigt at afskaffe kapitalens fri strejkeret, og derfor må det politiske mål være, at stor-kapitalen sættes fra bestillingen.

Der sker i disse år en koncentration af den økonomiske magt, der gør, at de skævheder, jeg har talt om, bliver større, end de var tidligere. Vi er allerede i dag så vidt, ser det ud til, at ca. 100 selskaber sidder på 50 pct. af den samlede omsætning her i landet. 100 ud af vore 17.000 selskaber dominerer halvdelen af omsætningen. Det er klart, at sådan en lille håndfuld selskaber, der igen er filtreret ind i hinanden med fælles medlemmer af bestyrelser osv. og stærkt integreret med

bankerne, udgør en magtkoncentration, der vil være afgørende for den politik, der føres.

Når man har en sådan magtkoncentration, er det den, der i realiteten har i hvert fald den største del af den politiske magt. Det er ikke folketinget eller de skiftende regeringer. Derfor undgår folketinget også at diskutere en lang række vigtige spørgsmål. Man hører mange, mange gange, når man kommer ud omkring, folk sige: det er, som om folketinget ikke rigtig diskuterer det, der vedrører os, vore daglige problemer. Det er, som om folketinget befinder sig i en helt anden verden.

Et af de sidste eksempler er, at folketinget ved bureaukratiske metoder har forhindret en diskussion om og en stillingtagen til skatteskalaen her i dag. Man ønsker ingen omfordeling, man ønsker ingen lettelse for de mindre indkomster. Alle erkender, at de er ramt kolossalt hårdt i dag i forhold til tidligere; men alligevel ønsker man ingen lettelse, for så ville det blive nødvendigt, at de, der er mere velbærgede, måske måtte betale noget mere. Derfor undgår man simpelt hen diskussionen. Man nægter at behandle et forslag her i folketinget, som VS har fremsat.

På tilsvarende måde nægter man at behandle vores forslag om at sætte formueskatten kraftigt op og vores forslag om at sætte aktieselskabsskatten op til bare samme højde som en ganske almindelig indkomstskat, nemlig til 50 pct., som vi foreslår. Man bruger forretningsordenens regler og forskellige andre midler til at forhindre, at der kan tages stilling i folketinget, for folketingets flertal vil nødig have frem, hvis interesser det er, der i virkeligheden varetages. Man vil meget nødig stå og stemme imod, at aktieselskaberne skal betale mere i skat, og man vil meget nødig stå og stemme imod, at mangemillionærerne skal betale bare lidt mere i formueskat, selv om de praktisk taget ingenting betaler i dag. Det kan man ikke lide at stemme imod. Så er det bedre ligesom at få ryddet forslagene af vejen ved at bruge de forskellige bureaukratiske metoder, som jeg har nævnt, og prøve på at tie os ihjel.

Man ved, at de, der ønsker en anden økonomisk fordeling, de, der f. eks. ønsker lettelser for de mindre indkomster, ikke har store muligheder for selv at komme ud med deres